

MARGOTS Melodie

ELINE STRIK

Søltø

INHOUD

1. 'Als het je niet bevalt, zoek je toch een andere band?'	9
2. 'Vandaag is jullie geluksdag!'	28
3. 'Ik schrok nogal van je berichtje zondag.'	43
4. 'Eerlijk? Jij ziet er altijd gespannen uit.'	53
5. 'Liefdesliedjes schrijven doe je maar in je vrije tijd.'	68
6. 'Ik snap gewoon niet waarom je erover moest liegen.'	80
7. 'Topfavoriet, dat zullen we nog weleens zien.'	94
8. 'Heb je nog tips om bloedvergieten te voorkomen?'	106
9. 'We maken zowaar kans om te winnen.'	123
10. 'Je gaat echt te ver, Margot.'	136
11. 'Ik mag jullie niet in de steek laten.'	146
12. 'Confession time!'	157
13. 'Wij zijn vandaag de echte winnaars.'	175
Epiloog	183

1. ‘ALS HET JE NIET BEVALT, ZOEK JE TOCH EEN ANDERE BAND?’

De laatste avond voor de kerstvakantie kwam mama weer eens binnen terwijl papa en ik al zaten te eten. We hoorden een hoop kabaal uit de gang komen en daarna luid gevloek. Mama vond beleefd taalgebruik heel belangrijk, behalve als ze haar teen stootte. Wat in onze smalle gang dagelijks kost was.

‘Sorry voor daarnet’, zei ze even later terwijl ze spaghetti opschepte. ‘Ik probeerde een paar rondslingerende laarzen te ontwijken, maar ik viel over de fiets van Kobe. Ik word gek van al die rommel. Mag ik de kaas?’

Ik gaf haar zwijgend de parmezaan door.

‘Weet je wat we misschien na kerst zouden kunnen doen?’ zei papa zachtjes. Hij legde zijn bestek neer. ‘We kunnen de garage opruimen.’

Ha, dat zou mama nooit toelaten. Toch?

‘Ik weet niet of...’ Mama keek twijfelend.

‘We kunnen het drumstel voorlopig op zijn kamer zetten. Dan kunnen de fietsen weer in de garage staan. Dit is toch niet meer te doen?’

‘Misschien...’ Mama zei het alsof ze het nog niet wist, maar tegelijk knikte ze.

‘Nee!’ riep ik. ‘Dat gaat niet.’

Mijn ouders draaiden hun verbaasde gezichten naar mij, alsof ze waren vergeten dat ik ook aan tafel zat. Dat gebeurde wel vaker.

‘Waarom niet?’ vroeg mama.

Omdat Kobe terugkomt, en wat denk je dat hij gaat zeggen als jullie zijn repetitielokaal hebben opgeruimd? Dat wilde ik zeggen, maar ik staarde naar mijn bord alsof de tomatensaus me op betere ideeën zou brengen.

‘Eh, omdat mijn band daar repeteert’, flapte ik eruit. Ha, dat mocht ik willen. Een band zoals mijn broer Kobe had. Tot hij naar Amerika vertrok en zijn band The War of Art uit elkaar viel. De ogen van mama werden twee keer zo groot.

‘Echt, heb jij een band?’

Als dat idee uit de spaghettisous kwam, vroeg ik me af welke champignons papa daarin had gedaan. Maar het zou dom zijn om nu te bekennen dat mijn band een verzinsel was.

‘Ja, de repetities starten na de kerstvakantie. Dus we hebben het repetitielokaal echt nodig.’

Papa fronste.

‘En wat speel jij dan?’

‘Ik zing’, zei ik terwijl ik spaghetti om mijn vork draaide.

Papa opende zijn mond, maar voor hij iets kon zeggen keek mijn moeder hem met een priemende blik aan. *Als je weet wat goed voor je is, dan zwijg je nu*, wilde dat zeggen. Ik vroeg me af of ze die blik op haar werk vaak gebruikte. Je had dat vast nodig als manager. Misschien had ze hem geleerd tijdens haar studie.

‘Goed dan’, gaf ze toe. ‘We hebben eigenlijk toch geen tijd om op te ruimen tijdens de vakantie, de planning zit alweer overvol en ik wil ook nog een beetje kunnen uitrusten. Als je punten maar niet lijden onder die band, jongedame. Ik heb je rapport nog niet gezien, na het eten zullen we het samen bekijken.’

Ik slikte. Dat rapport was niet zo mooi als ze gewend waren.

Geen onvoldoendes, maar het lukte gewoon niet zo goed om me te concentreren de laatste tijd. Ik schepte gauw nog een extra portie spaghetti op om de maaltijd wat te rekken.

Gelukkig moest mama na het eten ‘nog even één mailtje beantwoorden’. Meestal betekende dat dat we haar wel een uurtje kwijt waren. In plaats van mijn rapport te laten zien, ontwierp ik een flyer om in de supermarkt op te hangen en begon ik websites af te schuimen waarop ik een zoekertje kon plaatsen:

Jonge band zoekt leden. Auditie op 10 januari om 14u. Genre: pop/rock/indie/etc. Wekelijkse repetitie op zaterdag. Drumstel en keyboard aanwezig in het repetitielokaal. Alle instrumenten welkom. Graag enkel serieuze kandidaten. Mail voor meer info.

Ik wist nog altijd niet zo goed wat ‘indie’ nu eigenlijk was. Maar The War of Art speelde volgens Kobe indierock. De ‘etc.’ zette ik erbij om zeker niemand af te schrikken, al had ik geen idee welke genres dat omvatte. Soul? R&b? Dance? Ik maakte een speciaal e-mailadres aan om geen privégegevens weg te geven. Ik durfde ons huisadres er ook niet bij te zetten. Mijn moeder zou razend worden als ik dat zomaar online gooide.

De volgende dag had ik nog steeds geen antwoord. Ik was al volop aan het nadenken hoe ik mijn ouders ging zeggen dat het toch niets ging worden met mijn band, toen de eerste reactie binnenkwam.

Beste,

Graag meer info over uw auditie.

Mvg,

Hendrik Vandewalle

Hm, Hendrik was precies wat stoffiger dan ik had gehoopt, maar het was een begin. En kennelijk waren veel mensen al bezig met hun goede voornemens, want na de kerstdagen stroomden de reacties wel binnen. Sommigen vroegen hoeveel optredens er al vastlagen of hoeveel jaar ervaring we hadden. Als ik een eerlijk mailtje terugstuurde, hoorde ik er niets meer van.

Heel wat anderen bevestigden wel hun komst, al leken ze niet allemaal even geschikt. Ene Arthur was vooral geïnteresseerd in hoe het repetitielokaal eruitzag. Dat leek me een profiteur. Etienne wilde weten wat we bedoelden met ‘jong’ en of we ook openstonden voor volksmuziek met een jazzy tintje. Ik wist niet wat ik me daarbij moest voorstellen, maar het klonk onheilspellend.

Ik besloot dat iedereen een eerlijke kans zou krijgen om auditie te doen. Al zaten er echt wel rare reacties bij. Wie had er nu lieveheersbeestjexoxo@gmail.com als adres? Een tienjarige? Een meisje genaamd Zadie stuurde wel een lief mailtje, maar ik zou haar moeten vragen hoe je haar naam uitsprak. Gênant.

Maar goed, als iedereen kwam opdagen, zouden we met genoeg mensen zijn om wel drie bands te vormen. Dan konden de afvallers samen een groep beginnen, Arthur en de Lieveheersbeestjes, of zo. Dat klonk als een goede naam voor een band die jazzy volksmuziek speelde, wat dat dan ook was. Moesten ze wel nog een ander repetitielokaal vinden, maar dat was niet mijn probleem.

Nu ja, áls iedereen kwam opdagen. Want de dag voordien kreeg ik al een paar verontschuldiging, zoals van Hendrik. En waarschijnlijk vond de rest beleefd afzeggen niet rock-'n-roll.

Op de dag van de auditie hing ik in de garage te wachten in de versleten beige fauteuil die nog van mijn oma was geweest. Hoe groot was de kans dat dit zou lukken? Maar het móést.

Zenuwachtig draaide ik mijn armbandje rond mijn pols. Alles stond klaar. Het keyboard was aangesloten en Kobes drumstel stond op het tapijtje dat ook nog van oma kwam. Dit was mijn favoriete plekje in huis, waar ik zoveel repetities van The War of Art had gevolgd. Niet dat ik daarvoor was uitgenodigd, maar na een tijdje tolereerden de bandleden me, op voorwaarde dat ik zweeg.

De flyers van beide optredens die The War of Art had gespeeld, hingen naast affiches van festivals waar ze ooit wilden staan. Aan de muur hingen wat kabels naast onze tuinslang. In de hoek stond een kleine versterker waarvan ik vermoedde dat hij niet meer werkte. Vroeger stonden er meer, maar die waren de bandleden komen halen toen Kobe vertrok.

Terwijl ik op mijn telefoon checkte of ik wel het juiste tijdstip in mijn zoekertje had gezet, werd er op de garagepoort gebonkt. Ik stootte bijna mijn hoofd terwijl ik de poort omhoogtrok. Het werd tijd dat mijn ouders investeerden in elektronische bediening, maar dat wilden ze niet doen zolang het 'maar' een repetitielokaal was.

Op de oprit wachtte een jongen met bruine krulletjes in een rolstoel. Hij droeg een T-shirt van Radiohead.. Op zijn schoot lag een gitaartas.

'Hey, is het hier voor de auditie?' vroeg hij. 'Ik ben Arthur.'
Ik knikte.

Voor Hannah, op wie ik zo ongelofelijk trots ben

Benieuwd naar de muziek uit dit boek en de favoriete nummers van de personages? Beluister ze hier!

In dit boek komen lastige thema's aan bod. Raakt dat jou en wil je daar graag over praten? Achter in het boek, op p. 188, vind je organisaties waar je terecht kunt.